

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng Chủ nhật ngày 23/04/2022.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 863

“PHÚ QUÝ ĐỜI NÀY HƯỞNG HẾT THÌ ĐỜI SAU ĐI VỀ ĐÂU?”

Ở thế gian chúng ta thường nghe câu: **“Lộc tận thì nhân vong”**, đời người mà hết phước thì mất mạng. Đó là phước trong thực tại, phước còn trong vận mạng, phước hiện đời. Khi đã hết phước thì đời sau sẽ còn thê thảm hơn, nhưng không có mấy người biết tái tạo phước báu. Gần như người ta tận hưởng hết mọi sự tiện nghi của cuộc sống hiện tại chứ không biết chia sẻ sự dư dả, không biết chia sẻ phần tiện nghi của mình cho người khác. Đây gọi là không biết tái tạo phước báu. Rất nhiều người không biết tái tạo phước báu.

Cách đây khoảng 10 năm, tôi đến giảng đề tài **“Tái tạo phước báu”** ở một làng người mù. Tôi hỏi họ: **“Khi mình nhận được phiếu để được nhận quà này mình có xin thêm phiếu cho người khác không, mình có nghĩ cho người khác không? Mình biết có người còn khổ hơn mình, cần mình giúp đỡ không? Sau khi nhận quà, mình có nghĩ đến việc chia lại một ít cho người gặp khó khăn mà không được nhận quà không?”**. Mọi người im lặng, gần như không ai biết đến những điều này. Đó là họ không biết tái tạo phước báu.

Có thể nói, trên thế gian này người biết tái tạo phước báu rất ít. Chúng ta may mắn học được Phật pháp, được học giáo huấn của Phật, chúng ta may mắn biết tái tạo phước báu, không còn nghĩ đến tận hưởng nữa. Trước đây, chúng ta thường mong muốn phải ăn thật ngon, phải ở nơi thật sang, phải xài đồ thật đắt tiền, thì bây giờ chúng ta không như vậy, không chỉ biết tận hưởng nữa mà chúng ta đã biết tái tạo phước, tiết kiệm phước.

Hòa Thượng nói: **“Người xưa thường nói: “Gặp nhau thì chúc bạn bình an”. Lời nói này rất có đạo lý! “Bình” là bình đẳng. Hai chữ này đều có nhân quả, “bình” là nhân, “an” là quả. Chúng ta gặp nhau chúc nhau bình an, muốn có an thì phải có bình. Chữ “bình” là bình đẳng, bình đẳng thì mới có sự an định, bình đẳng cùng sống, bình đẳng cùng phát triển, bình đẳng cùng có lợi vậy thì mới có sự an định.**

Bạn thử nhìn xã hội hiện nay, rồi nhìn vào trong lịch sử từ xưa đến nay! Khi xã hội động loạn thì nhất định có sự chênh lệch giàu nghèo, có sự chênh lệch thế lực, người mạnh ức hiếp người yếu, vậy thì làm sao mà có an định được! Sự phân cực của giàu nghèo quá lớn thì xã hội làm sao mà bình đẳng được! Không bình đẳng vì cá nhân tạo ra nghiệp không đồng, trồng thiện nhân được thiện quả,

tạo ác nghiệp nhất định gặp ác quả. Chúng ta nhận biết được mười pháp giới nhất định không bình đẳng, không bình đẳng thì nhất định không thể an toàn”.

Trong ngôn ngữ đã thể hiện đạo lý nhân quả. Thí dụ trong hai chữ “*hòa bình*”, chữ “*hòa*” là nhân, chữ “*bình*” là quả. Muốn có “*bình*” thì phải “*hòa*”, không có “*hòa*” thì sẽ không có “*bình*”. Trong cuộc sống, chúng ta luôn gặp những việc bất bình, những việc không như ý, những việc không vừa lòng vì mỗi người ý niệm tạo tác hoàn toàn sai khác.

Đối với việc chúng ta học Phật, trong những người học Phật cũng có sự tiếp nhận sai biệt rất lớn. Người này cho rằng phải tu như thế này mới đúng, người kia cho rằng phải tu như thế kia mới đúng. Đối với cách niệm Phật thì người này cho rằng phải niệm cách này mới đúng, người kia cho rằng phải niệm cách niệm kia mới đúng. Như vậy thì đã có sự khác biệt rồi! Mỗi người có một căn cơ khác nhau, mỗi người sẽ tìm cách phù hợp với căn cơ của họ. Chúng ta nên đồng thuận với họ. Chúng ta đến với người thì mình đồng thuận với người, đôi bên đồng thuận với nhau thì làm gì có sự bất hòa! Nhưng thực sự rất khó! Ai cũng cho rằng cách nghĩ, cách thấy, cách làm của mình là đúng, còn cách nghĩ, cách thấy, cách làm của người khác là sai. Vì thế chướng ngại cứ trùng trùng!

Trước đây, có một người bạn đến đạo tràng chỗ tôi. Họ muốn niệm Phật nhưng lại muốn tắt máy niệm Phật mà tôi vẫn thường xuyên mở 24/24 để mở máy niệm Phật của họ. Họ chỉ mới đến chỗ này một - hai ngày mà lại muốn tắt tiếng niệm Phật mà tôi đã bật từ rất lâu rồi. Vì thân thiết với anh ấy nên tôi nói: “*Anh tưởng ở đây chỉ có mình tôi thôi à? Chúng sanh ở tầng không gian khác nhiều vô số kể, họ quen cách niệm Phật này rồi nên tôi cũng không dám thay đổi!*”. Riêng một chuyện nhỏ như vậy mà cũng làm sai thì làm sao mà “*hòa*” được? Người ta luôn tự cho rằng cách nghĩ, cách làm, cách thấy của mình là đúng, từ đó xảy ra sự bất hòa.

Trong rất nhiều phương diện, nếu chúng ta không được học tập, không có những tấm gương thì chúng ta sẽ không thấu đáo. Ý niệm sai khác, tạo nghiệp sai khác sẽ dẫn đến kết quả khác biệt. Hòa Thượng dạy chúng ta hết sức là hay: “***Chúng ta không có trí tuệ, không có năng lực của Thánh Hiền, của Phật Bồ Tát thì chúng ta mượn nhờ trí tuệ, năng lực của các Ngài, từ đó chúng ta sẽ biết cách làm phù hợp***”.

Bài hôm nay, Hòa Thượng nhắc chúng ta phải biết tái tạo phước báu, đừng ngủ quên trong “*danh vọng lợi dưỡng*”, đừng thỏa mãn hưởng thụ “*năm dục sáu trần*” mà quên việc tái tạo phước báu. Khi phước báu hết thì hiện đời là bệnh khổ. Lúc chúng ta hết phước thì bệnh khổ càng nhiều, chướng ngại càng lớn. Người thấu hiểu đạo lý này thì gần như mọi lúc mọi nơi, trong mọi khởi tâm động niệm đều biết tu phước, tích phước, tái tạo phước báu. Chúng ta đã có sẵn phước báu thì đến nhân gian này mới có thân người tròn đủ, sống một đời sống cũng tương đối, nhưng nếu chúng ta không biết tái tạo phước báu thì phước báu sẽ hết, sẽ cạn dần.

Chúng ta thấy ở thế gian có những người sống cuộc đời ngày càng xấu đi, lúc trẻ thì rất tốt, tướng mạo phương phi rất đẹp nhưng càng lúc càng suy kiệt, mọi sự càng lúc càng xấu đi. Hôm qua tôi đọc tin tức về một minh tinh màn bạc rất nổi tiếng đóng rất nhiều phim võ thuật. Bây giờ khi về già 70 tuổi rồi thì minh tinh đó cả sức lực và tinh thần đều suy kiệt, mọi thứ hết sức âm đạm bởi vì họ không biết tái tạo phước báu, chỉ biết tận hưởng phước báu. Hòa Thượng hỏi trẻ thì gầy gò, nhưng càng có tuổi thì càng ngày càng đẹp. Khi trẻ thì khuôn mặt Ngài hơi dài, lúc già thì khuôn mặt Ngài tròn, đầy đặn, sức khỏe càng lúc càng tốt. Điều này cho chúng ta thấy người thế gian chỉ tận hưởng phước báu chứ không biết tái tạo phước báu. Cho nên ngày ngày chúng ta phải tái tạo phước báu, thậm chí chúng ta có phước cũng không hưởng mà để dành phước đó cho người khác. Chúng ta không tùy tiện hưởng thụ những thứ tiện nghi, thuận lợi của đời sống mà dành cho người khác. Đó chính là người biết tái tạo phước báu.

Có nhiều người làm nhưng không có kết quả nên họ không tin. Thật ra họ chỉ làm cho dễ coi chứ không thật làm. Chúng ta phải làm thật tâm, thật lòng mà làm! Làm một cách thật tâm, thật làm không phải là dồn hết tiền của để làm. Từ xưa đến giờ, tôi không có tiền nhưng muốn làm gì cũng có, tôi cũng chưa bao giờ đi xin xỏ hay vận động ai. Thậm chí nhiều người ngỏ ý giúp nhưng tôi còn phải xem họ làm với mục đích gì, làm với tâm gì chứ tôi không tùy tiện nhận để làm.

Chúng ta xem cách làm, cách tu phước, cách tái tạo phước báu của Hòa Thượng. Khi Hòa Thượng gặp Chương Gia Đại Sư để cầu học, Chương Gia Đại Sư dạy Ngài bố thí. Lúc đó Hòa Thượng nói: *“Con là nhân viên cấp thấp, tiền ăn còn khó vậy thì tiền đâu mà bố thí?”*. Trương Gia Đại Sư nói: *“Vậy thì một đồng có không, một hào có không?”*. Hòa Thượng nói: *“Một đồng thì được, một ngày con trích ra một đồng thì con ăn ít đi, ăn thứ gì rẻ tiền mà được no để dư tiền ra bố thí”*. Đại Sư Chương Gia nói: *“Vậy thì ông hãy bắt đầu từ một đồng!”*.

Chúng ta hãy học tập Hòa Thượng! Mỗi chúng ta ai cũng có thể bắt đầu từ một đồng. Thí dụ chúng ta có thể bắt đầu từ 1.000đ, 2.000đ, như vậy thì một tháng có thể có 30.000đ hoặc 60.000đ. Ngày xưa, khi biết được đạo lý này tôi cũng đã tích cực làm. Trước tiên, tôi phát tâm bố thí nội tài. Tôi có năng lực sử dụng tiếng Hán nên tôi phát tâm đi dạy chữ Hán. Dù đường rất xa, dù trời mưa gió nhưng tôi vẫn đi dạy, không nề hà sự khó khăn. Chúng ta có năng lực, có sức khỏe, có thể lực, đó là nội tài. Trước tiên, chúng ta bố thí nội tài. Khi chúng ta làm được một thời gian rồi, khi đã có phước rồi thì ngoại tài cũng đến. Ngày xưa khi tôi mới bắt đầu phát tâm làm thì khó khăn vô vàn, đi dạy học mà không có tiền đồ xăng, cơm ăn còn khó. Tôi đi dạy học được một thời gian, học trò đến nhà mới biết tôi khó khăn. Họ thấy tôi không có dầu thì mua dầu, thấy không có gạo thì mua gạo, thấy không có nước tương thì họ mua tương. Thế là từ đó tôi có đầy đủ dầu, gạo, nước, tương, đường. Họ thấy tôi không có tiền đồ xăng thì đưa cho tôi tiền đồ xăng. Từ đó tôi cứ an tâm đi dạy mà không phải lo những thứ này nữa.

Mọi người thường nghĩ phải có nhiều tiền mới có thể bố thí nhưng trước đây tôi đã nói: *“Phải mở tâm mình trước, sau đó mới mở hầu bao!”*. Nếu chúng ta mở hầu bao mà không mở tâm thì thế nào sau đó

chúng ta cũng hối hận, tiếc nuối, lúc đó sẽ thấy rất khổ! Mở hầu bao trước là họa, sau này thôi tâm đòi lại thì người ta không có tiền mà trả vì tiền đó đã dành cho chúng sinh hết rồi! Nhiều năm qua, tôi tích cực bố thí nội tài bằng cách đi dạy học rồi tích cực dịch thuật. Tôi dịch thuật cũng có người trả thù lao nhưng tôi làm với tâm chân thành, tích cực mà làm, làm với tâm hết sức cẩn thận. Trải qua một thời gian dài, tôi có thể yên tâm dồn hết tâm lực vào công tác dịch thuật và dạy học.

Ban đầu tôi dạy rất dở nhưng càng làm lâu ngày thì tự nhiên có sự khác biệt, tôi tiến bộ dần dần. Thời gian đầu, tôi dạy 214 bộ chữ Hán trong 3 buổi, mỗi buổi 2,5 tiếng. Lúc đó tôi không biết cách soạn bài, sau khi cắt gọn lại thì còn khoảng mỗi buổi 2 tiếng. Tôi có thể làm được vì tôi phát tâm muốn giúp ích cho người mới học. Đó là bố thí nội tài. Năng lực, trí tuệ, sức khỏe của chúng ta là nội tài. Vật chất là ngoại tài. Chúng ta không có ngoại tài thì bố thí nội tài. Tôi làm càng ngày càng hanh thông. Tôi không phải đi xin, không đi năn nỉ hay gọi ý ai nhưng vẫn làm được vì tất cả những việc tôi làm đều là vì lợi ích của người khác chứ không phải lợi ích cho mình.

Hòa Thượng nói: ***“Giáo học của Thánh Hiền xưa dạy bảo người giàu có thì phải nên bố thí giúp đỡ người bần cùng. Các Ngài dạy người bần cùng phải hiểu rõ nhân quả của ba đời, quả báo mà đời này chúng ta nhận là do chúng ta tự làm tự chịu. Chúng ta nghèo khổ, bần cùng, gặp rất nhiều khó khăn trong cuộc đời này là do nhân quả của chính mình, do mình không biết tu nhân, cho nên chúng ta không nên ngồi đó mà “oán trời, trách người”. Chỉ có phương pháp giáo học mới khiến cho mọi người bình tâm lại. Tâm bình thì mọi việc đều tốt!”***

Chúng ta gặp việc nhưng không cần phải khẩn trương! Chúng ta luôn tạo sự khẩn trương cho mình, phải như thế này, phải như thế kia, cuối cùng tự mình hại mình, tự mình ép mình. Chúng ta cứ khẩn trương cho nên tự mình dọa mình, tự mình tạo áp lực cho chính mình, cuối cùng việc tốt thì không thành mà thành ra việc xấu. Bao nhiêu năm qua tôi cứ âm thầm mà làm, làm lũi mà làm. Mười mấy năm trước, tôi làm lũi một mình, không có ai bên cạnh, thậm chí chỉ toàn người phản trắc. Tôi đi chỗ này làm được xong rồi thì họ đến họ quậy cho hư. Tôi đến chỗ khác thì họ lại đến quậy cho hư. Nhưng tôi vẫn cứ miệt mài, làm lũi làm. Họ phá mãi mà không phá được nên thôi không phá nữa.

Phương pháp giáo dục của người xưa dạy người giàu phải biết bố thí, dạy người bần cùng nghèo khó phải biết rõ nhân quả ba đời. Người bần cùng nghèo khó là do không biết bố thí. Chúng ta không có ngoại tài thì chúng ta bố thí nội tài. Ngày trước, khi giảng ở Bà Rịa Vũng Tàu, tôi hỏi: ***“Ở đây các cụ có đi hái rau ngoài đồng không, ở nhà có trồng bầu, trồng mướp không?”*** Họ trả lời: ***“Nhà chúng tôi trồng rất nhiều những loại rau củ đó!”*** Tôi hỏi tiếp: ***“Hôm nay các cụ đi chùa ai có đi hái rau, hái mướp, hái bầu để tặng mọi người không?”*** Nhưng không ai nói gì. Có một bà nói với người bên cạnh: ***“Thấy không! Mướp bầu cũng bố thí được đó!”*** Họ cứ tưởng rằng phải có tiền mới bố thí được do họ thiếu giáo dục tôn giáo. Người làm giáo dục tôn giáo không giáo dục tôn giáo cho họ. Bố thí có nhiều cách, không có tiền tài thì bố

thí sức khỏe, bổ thí năng lực, bổ thí trí tuệ của mình. Nhiều năm qua, tôi tích cực bổ thí năng lực, sức khỏe của mình, cứ tích cực làm.

Đạo lý này Hòa Thượng nói rất hay: **Giáo học của Thánh Hiền xưa dạy người giàu nên bổ thí giúp đỡ người nghèo khó, dạy người nghèo khó phải hiểu rõ nhân quả của ba đời. Tất cả những quả báo mà chúng ta thọ nhận trong đời này đều là do chúng ta tự làm tự chịu, không phải là Phật Bồ Tát từ bi ban phát, cũng không phải là do vị Thần nào đó thiên vị cho người giàu.**

Có người nói: *“Tại sao họ giàu quá vậy? Tại sao mình đã tàn tật, đã nghèo khổ rồi lại còn để cho mình càng nghèo thế!”*. Do họ không biết tái tạo phước báu thì phải chịu! Không ai dạy họ cách tái tạo phước báu. Năm trước, tôi giật mình khi nghe một cô giáo ở Hà Nội nói: *“Con đã gần 30 tuổi rồi nhưng từ xưa đến giờ con chưa cho ai một cái gì cả! Bây giờ con có cơ hội được làm việc trong Hệ thống, được tham gia đào tạo, được ăn uống, vui chơi, cái gì cũng miễn phí, con rất cảm động”*. Cô giáo ấy vô cùng ngạc nhiên, thắc mắc không biết tiền ở đâu ra. Chúng ta không xin xỏ ai, ai có gạo thì mang gạo đến, ai có thức ăn thì mang thức ăn đến, mọi người cùng chia sẻ, cùng ăn, cùng học. Cho nên mở được tâm không dễ, mở được tâm giống như phá núi, xé núi. Chúng ta phải mở núi ra để tạo đường đi. Tôi thấy nhiều người bỏ tiền ra thì xót xa giống như đứt ruột, có người cầm bó tiền mà hôn.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta phải hiểu cho rõ ràng những đạo lý, những chân tướng sự thật này. Khi đã giác ngộ thì chúng ta sẽ biết nên làm như thế nào. Vậy thì xã hội, thế giới sẽ hài hòa. Thế nhưng người hiện đại rất khó tin tưởng những đạo lý này vì ít người làm quá”**.

Tôi cũng từng nghe mọi người nói: *“Làm gì có ai tốt với mình bao giờ, chẳng qua là họ lợi dụng mình thôi!”*. Hôm trước có một người Mẹ dặn con gái là Cô giáo: *“Mỗi lần đi xa, con phải bỏ trong túi vài củ tỏi, coi chừng họ dụ dỗ, bỏ bùa mê mình! Làm gì có người nào tốt như vậy!”*. Chúng ta thấy họ quá đáng thương! Trong cuộc sống, họ không gặp những tấm gương người tốt để bắt chước. Người xưa nói: **“Nhân chi sơ, tính bản thiện”**, ai cũng là thuần tịnh, thuần thiện nhưng xung quanh họ không có những tấm gương nên họ mất niềm tin. Hòa Thượng nói: **“Người hiện tại không tin tưởng vì họ không có tấm gương”**.

Chiều hôm qua Thầy trò chúng tôi đi cắt rau ở ngoài vườn, tích cực cắt đủ các loại rau rồi phơi sương ở sân sau bốn - năm rổ to. Lát nữa, sau khi giảng xong tôi sẽ xuống đóng thùng để mang rau đi tặng. Tôi đã làm món mít kho từ ngày hôm trước. Tôi sẽ đóng thùng rau sống, mít kho, bánh tráng gửi cho mọi người ăn. Thế gian họ nói: *“Làm gì có ai tốt với mình! Họ làm là có vụ lợi!”*. Đó cũng chính là lỗi của người học Phật chúng ta không làm ra tấm gương tốt để họ bắt chước. Chúng ta phải tích cực làm để nơi nơi đều có những tấm gương tốt, để họ nhìn thấy cuộc đời này vẫn còn có những tấm gương tốt.

Hôm qua có một đoạn video ngắn quay cảnh một anh tài xế đang lái xe tải đi giao hàng thì thấy hai vợ chồng chờ theo một em bé đi đường trơn thì bị ngã xe. Anh tài xế liền xuống xe để giúp hai vợ chồng, giúp người vợ lấy khăn quần cho em bé rồi định đi tiếp nhưng người tài xế vẫn cảm thấy không an tâm nên

mời hai mẹ con lên xe tải ngồi. Anh ấy nói: “*Yên tâm đi! Tôi là người tốt, tôi tiện đường đi cùng chiều!*”. Hai vợ chồng lúc đầu hơi đắn đo nhưng cuối cùng cũng để hai mẹ con lên xe, đi khoảng 30 km thì đến thành phố. Sau khi để hai mẹ con xuống xe an toàn, người lái xe tải đó mới quay đầu xe và chạy theo chiều ngược lại. Trước khi đi, anh ấy còn cho hai vợ chồng 400,000đ. Có rất nhiều người like, share video đó vì hành động của người lái xe tải quá đẹp! Nhưng những hành động này quá ít!

Hôm trước có một anh Thiếu úy nhảy xuống sông cứu người. Bộ công an đã khen thưởng và thăng cho anh hai cấp lên Đại úy. Xã hội rất cần những tấm gương như vậy! Chúng ta học Phật thì phải làm ra những tấm gương! Làm việc tốt là việc bình thường, không phải làm việc tốt để đi dụ người ta. Làm người để làm những việc tương thân tương ái.

Dân tộc ta đã dạy: “***Lá lành đùm lá rách***”. Chúng ta lá rách ít đùm lá rách nhiều. Phó Thủ tướng đã nói một câu khiến tôi hết sức cảm động: “*Có dân tộc nào mà yêu thương nhau đến thế!*”. Trong trận dịch bệnh Covid 19, khi người di lao động phải di cư từ miền Nam về quê hương, khắp dọc các nẻo đường, người dân tiếp sức cho họ bằng cách cung cấp xăng miễn phí, người thì cho ổ bánh mì, người thì cho một hộp cháo nóng. Khắp nơi mọi người cùng làm, nơi nào có cách làm hay thì mọi người cùng nhau học tập, lan tỏa những cách làm hay để giúp đỡ nhau. Người ta nghi ngờ vì xã hội ít những tấm gương tốt. Những người học Phật phải làm ra tấm gương như Phật đã dạy trong Kinh Hoa Nghiêm: “***Học vì nhân sư, hành vì thế phạm***”, học để làm Thầy người, làm để làm ra tấm gương chuẩn mực cho người.

Hòa Thượng nói: “***Chúng ta phải nên biết khi phú quý giàu sang ở đời này đã hưởng hết rồi thì đời sau sẽ thế thảm, cho nên chúng ta nhất định phải biết tái tạo phước báu, tích công bồi đức. Đó mới là người có trí tuệ!***”.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!